

„Letehetetlen
és szórakoztató
egyvelege modernnek
és mítikusnak,
az emberből olvasás
közben gyakran
kibuggyan a nevetés.”

- Ari Marmell,
a The Warlord's
Legacy írója

HAMMERED

elkalapálva

A
VAS-
DRUIDA
Krónikái
* 3 *

hard
Selection

KEVIN HEARNE

KEVIN HEARNE

HAMMERED

elkalapálva

A VASDRUIDA KRÓNIKÁI 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

Kiejtési útmutató

Ha az ember a norvég mitológiával foglalkozik, kénytelen bajlódni a norvég, a svéd, a dán és az izlandi, valamint az ónorvég nyelvvel, amit senki sem beszél már a hetedik század óta, de a tudósok szeretik azt hinni, hogy tudják, hogyan ejthették ki annak idején a szavakat. Odin és Thor nevét angolosan írtam, ezért az olvasónak a kiejtésükkel sem kell bajlódnia. És bár a *legtöbb* dologra az izlandi írásmódot használtam, azért nem univerzalizáltam. Néha az ónorvég kiejtést is használtam, és elvacakoltam a magánhangzókkal, mert jólesett. Az olvasó ugyanígy tehet. Ez az útmutató senki számára sem kötelező érvényű, inkább tájékoztató jellegű. Megtudhatják belőle, hogy az író hogyan ejtette az illető szavakat. Tehát ha gondolják, ejtsék önök is így, de nyugodtan ki is figurázhatnak egy nyelvészeti fórumon.

Ónorvég szavak

Baldr: Balldur

Bragi: Brahgi (Kemény *g* hangot használtam, így az utolsó szótag a *ki*-re hasonlít, egyébként izlandiul a *g-tj*-nek ejtik, amikor előtte magánhangzó, utána pedig *i*, vagy *y* áll. De itt az ónorvég kiejtést használtam. A költészet istene.)

Freyja: Fraja (a szépség és a háború istennője, Freyr ikertestvére)

Freyr: Frajr (Az ónorvég/izlandi kiejtéssel éltem. Néha úgy megpörgetik az első *r*-t, mintha az *fegy* külön szótagot képviselne.

Tisztára, mint egy zenei díszítő hang. Néha az utolsó *r* teljesen elsikkad, ilyenkor csak *Fraj* marad. A termékenység istene.)

Heimdall: Hamdadl (Izlandiul két *l*-el írandó, és az ejtése olyasféle kattogó *dl* hangot eredményez, mint az angol *battles* esetében.

Heimdall afféle őristen, hihetetlenül jó érzékszervekkel.)

Idunn: Idún (a fiatalság istene, az aranyalmák őrzője)

Odin: Ódin (Mindenható atya, a rúnaveető. Aki meg akarja tartani a régi hangzást, ejtse a *d*-t *th*-nak, de a legtöbben simán *d*-t mondanak.)

Thor: Thor (a mennydörgés istene)

Tyr: Tír (a harc istene)

Ullr: Udler (az íjászat istene)

Vidar: Vídar (a bosszú istene, Odin fia)

A norvég mitológia cuki állatai

Gullinbursti: Gúdlinbörszti (Ez Freyr aranydisznója, a neve arany sörtét jelent. Igazság szerint a törpék hozták létre, de olyan, mint egy igazi disznó – eltekintve a méretétől és a ragyogó, aranysörtéjétől.)

Hugin: Húgin (Gondolat, Odin egyik hollója. A *g*-re alkalmazandó izlandi szabályt most sem követtem. Ez az ónorvég név anglicizált átírata, mert a második *n*-t, ami a norvég mitológia legfontosabb forrásában, az Edda-dalokban még szerepelt, elhagytam.)

Jörmungandr: Jörmúngandúr (A világkígyó, amely mindannyiunkkal végezend!)

Munin: Múnin (Emlék, Odin másik hollója.)

Ratatosk: Ratatoszk (A Világfán/ban élő mókus.)

Sleipnir: Szlepnír (Odin nyolclábú lova, Loki és egy csődör gyermeke.)

Vagány norvég fegyverek

Gungnir: Gúgnír (Odin varázslándzsája)

Mjölnir: Mijölnír (ahol az első szótagot hangsúlytalanul ejtjük, mintha csak egy kis díszítés lenne)

Kedves norvég házikók és bútorok

Bilskírnir: bílskírnír (Thor palotája)

Gldsheim: gledszhem (a norvég istenek csarnoka)

Hlidskjálf: hlidszkájelf (Odin ezüst trónja)

Valaskjálf: valaszkjalf (Odin palotája)

Valhalla: valhalla (Sokféle módon lehet ejteni, de én a legegyszerűbbet választottam. A két *l*-t nem ejtettem *dl*-nek, ahogyan Idavoll esetében sem.)

Asgardi és izlandi helynevek

Alfheim: Alfhem (vagyis manó otthon)

Hnappavellir: Napavedler

Húsavik: Húszavík

Idavoll: Ídávól

Jötunheim: Jötunem (A szó jelentése óriások hazája. Ha egy óriásról beszélünk, akkor a *jötun*, ha többről, akkor a *jötunar* szót használjuk.)

Muspellheim: Muszpelhem (a tűz világa)

Mývatn: Mívatn (vagyis Törpe-tó)

Nidavellir: Nidavedlir (a törpék világa)

Niflheim: Nivulhem (vagyis *ködország*, amit sokszor a Hevell, és a holtak országával azonosítanak)

Reykjavík: Rejkjavík

Vanaheim: Van a hem (vagy nincs – bocs, rossz vicc volt, különben a Vánok Országá)

Vigrid: Vigríd

Yggdrasil: Igdraszil (pörgetett-berregtetett *r*-rel még viccesebb)

Izlandi városnév, amivel a kocsmában sörfogadást nyerhetünk

Kirkjubaejarklaustur: kirkjubejarklovsztur (Mulatságos lesz hallgatni, ahogy angol anyanyelvűek a szokásos módon próbálják kiejteni a *j*-ket. De még ha ez menne is nekik, tutira elszúrják az *ae* hangnál, mert vagy *á*-nak, vagy *e*-nek akarják majd mondani hosszú *í* helyett. Garántálan nyerhetsz vele egy vagy két sört, és ha a bár teli van nyomikkal, az egész estét végigihatod.)

Első fejezet

Az általános vélekedés szerint a mókusok imádni valóak. Ugrálnak a fákon, az emberek meg mutogatnak, hogy „De cukiii!”, miközben a hangjuk csöpögőssé válik, és az eksztázis fejhángú magasságát verdesi. De megsúgom, hogy a mókusok csak addig aranyosak, amíg elég kicsik ahhoz, hogy eltaposuk őket. Mert ha egy teherautó nagyságú vérmókussal találkozol, abban már semmi cukit nem találsz.

Ezért nem lepett meg különösebben, amikor hűtőszekrény méretű fogakkal, ostorként csapkodó bajszokkal és traktorkerék-szemekkel találtam szembe magam, amelyek úgy meredtek rám, mint tintafekete lávabuborékok. Csak megrémültem attól, hogy milyen látványosan igazam volt.

Mielőtt eljöttem volna Arizonából, a tanítványom, Granuaile, meg volt győződve arról, hogy csak képzelődöm.

– Nem, Atticus – kezdte. – A szakirodalom szerint az egyetlen Asgardba vezető út a Bifrost híd. Az Edda-dalok, a szkaldikus költemények mind egybehangzóan arra utalnak, hogy a Bifrost az egyetlen lehetőség.

– Hagyjuk a szakirodalmat! – vágtam vissza. – Az az istenek propagandája. Ha eléggé figyelmesen olvasod, még az Edda-dalokban is ott lappang az igazság, tudniillik, hogy Ratatosk a kulcs Asgard hátsó bejáratához.

Granuaile kérdőn rám meredt, hogy vajon viccelek-e:

– A Világfán élő mókus?!

– Pontosan. Őrült sebességgel fel-le rohangál a lombok között élő sas, és a gyökereknél lakozó hatalmas kígyó között, és hozza-viszi az egymásnak címzett sértéseiket és rágalmaikat. Most pedig gondolkozz el azon, vajon hogyan lehet erre képes!

Granuaile egy másodpercig töprengett:

– A szakirodalom szerint az Yggdrasil két gyökere Asgard alá nyúlik. Az egyik Jötunheimbe, Mimir forrásához, a másik Niflheimbe, Hvergelmir forrásához, ami alatt a „kélgyó”, Nidhogg rejtőzik. Talán tényleg van ott valahol egy kis mókuslyuk. – Granuaile meg-
rázta a fejét, mint aki képtelenségnek tartja a tervet. – De úgysem leszél képes használni.

– Fogadjunk egy vacsorában! Egy kedves, házias vacsorában borral, gyertyafénnyel és olyan elegánsan modern dolgokkal, mint a cézár saláta.

– A saláta nem modern találmány.

– Az én időszakom szerint az. A cézár salátát 1924-ben találták fel.

Granuaile szeme kiguvadt:

– Honnan *tudsz* te ilyeneket? – De amint feltette, már el is hessegette a kérdést. – Ne tereld el a figyelmem! Rendben, fogadjunk egy vacsorában! Vagy bizonyítsd be, vagy máris kezdj el főzni!

– Csak úgy tudom bebizonyítani, ha megmászom az Yggdrasil gyökerét, *de* – emeltem fel az ujjam, hogy ellenvetésének gátat vessek – bár most egy kicsit összezavartalak, végül fantasztikusan előrelátónak fogsz tartani. Feltételezésem szerint Ratatosk egy igazi rohadék. Gondolj bele! Normális esetben a sasok kedvenc csemegéje a mókus, a Nidhogg nevű gonosz kígyók pedig általában mindent felzabálnak. De egyikük sem próbál belekóstolni Ratatoskba. Nem szenyóznak vele, csak udvariasan megkérlik, hogy vigye el ezt meg ezt az üzenetet távoli ellenségüknek. És nem felejtik el hozzátenni, hogy: „Ratatosk, kérlek, aztán ne siess ám, ráérsz!”

– Szóval, szerinted ez egy izommókus.

– Nem, szerintem egy izomkolosszus-mókus. Méretarányos a Világfával, tehát egy hatalmas mókusról beszélünk. Nagyobb, mint te meg én együttvéve. Akkora, hogy Nidhoggnak eszébe sem jut kajának nézni, inkább egyenrangú félnek tekinti. Csak azért nem hallottunk még arról, hogy valaki az Yggdrasil gyökerén mászott volna fel Asgardba, mert senki sem volt annyira idióta, hogy megpróbálja.

– Na, ez az – mondta Granuaile gúnyos mosollyal az arcán. – Mert Ratatosk *i-dió*-tákat eszik...

– Pontosan – bólintottam, és én is bedobtam szokásos, cinikus vigyorom.

– De... – töprengett hangosan Granuaile – ...hol találhatóak voltaképpen az Yggdrasil gyökerei? Feltételezem, hogy valahol Skandináviában, de akkor miért nem látszik a műholdas felvételeken?

– Az Yggdrasil gyökerei egy másik síkon találhatóak, ez az igazi oka, hogy még senki sem próbálta megmászni őket. De kapcsolatban állnak a földdel, miként Tír na nÓg, vagy az Elízium, vagy Tartaros, vagy az általad ismert druida a tetoválásain keresztül – tartottam fel televarrott jobb karomat.

Amikor felfogta szavaim jelentését, és levonta a logikus következtetést, Granuaile-nak leesett az álla.

– Vagyis bárhová eljuthatsz.

– Ühüm – erősítettem meg. – De ezt azért nem verném nagy-dobra... – mondtam, aztán Granuaile-re mutattam. – És neked sem szabad majd dicsekedned vele, ha hasonló módon a földhöz leszel kötve. Bres és Aenghus Óg megölése miatt már így is ferde szemmel néz rám egy csomó isten. De mivel ezen a síkon nyírtam ki őket, és Aenghus Óg kezdte az egészet, egyelőre nem hisznek mániákus istenölőnek. Most úgy látják, hogy bár önvédelemben nagy vagyok, addig nem jelentek számukra halálos fenyegetést, amíg nem provokálnak. És azért hiszik ezt, mert eddig nem láttak druidát a territóriumukon, és ezután sem fognak. Ha az istenek

tudnák, hogy bárkihez és bárhová eljuthatok, akkor kiakasztanám a fenyegetésmérőt.

– Az istenek is eljuthatnak bárhová, nem?

– Nem igazán – csóváltam meg a fejem. – A legtöbb isten általában két helyen tartózkodhat: a saját területén és a Földön. Ezért nem látták még soha Kalit az Olümposzon, vagy Istárt az abhassarák közt. A negyedére sem látogattam el azoknak a helyeknek, ahová elmehettem volna. Például egyik mennyben sem jártam még, viszont a nirvánában megfordultam egyszer, de nagyon uncsinak találtam. Félre ne érts, gyönyörű síkról van szó, de a vágyak tökéletes hiánya miatt senki sem akart szóba állni velem. Viszont Mag Mell tényleg csodás, azt látnod kell egyszer! Ja, és persze Középföldét is meg kell nézned!

– Nagyon vicces vagy! – boksolt a karomba. – Nem is voltál még Középföldén!

– Dehogynem! Elrond még mindig Rivendellben tartózkodik, és nem Szürkerévben, ahogy az emberek hiszik, és elárulom neked, hogy egyáltalán nem hasonlít Hugo Weavingre. Egyszer a Hádészbe is leugrottam, hogy megkérdezzem Odüsszeusztól, mit mondtak neki a Szirének, na, attól aztán az agyamat eldobtam! De nem árulhatom el a titkot.

– Megint azt akarod mondani, hogy azért, mert túl fiatal vagyok, mi?

– Nem. Azért nem mondom el, mert ahhoz, hogy megfelelően értékelni tudd, a saját füleddel kell hallanod, ugyanis szó van benne nyúlraguról, tengeri sárkányról és a világ végéről.

Granuaile összehúzott szemmel nézett rám:

– Rendben, akkor ne mondd el! De hogyan akarsz bejutni Asgardba?

– Először is ki kell választanom egy gyökeret, amin felmászhatok, de az semmiség. El akarom kerülni Ratatoskot, tehát Jötunheim felől megyek. Azt a gyökeret Ratatosk ritkán használja, és rövidebb is, mintha Niflheimből másznék. Mivel látom, hogy utánaolvastál

a témának, elárulnád, hogy a Mimir-forrás hol csatlakozik ehhez a síkhoz?

– Valahol keleten – vágta rá Granuaile. – Jötunheim mindig keletre esik.

– Helyes. Skandináviától keletre. Mimir forrása egy szubarktikus tóhoz csatlakozik, ami néhány kilométerre található egy Nadim nevezetű, orosz kisvárostól. Ide kell eljutnom.

– Nem vagyok képbem az orosz kisvárosokat illetően. Hol is van pontosan ez a Nadim?

– Nyugat-Szibériában.

– Rendben, szóval elmész ehhez a tóhoz, aztán hogyan tovább?

– Lesz ott egy tóba lógó gyökér. Nem kőrisé, hanem inkább valami satnya örökzöldé, mivel tundráról beszélünk. Ha megtalálom ezt a gyökeret, megérintem, hozzákötöm a részecskéimet, áthúszom rajta a lényemet, aztán megölelem Yggdrasil gyökerét az északi síkon, és a tó Mimir forrása lesz.

Granuaile szeme felcsillant.

– Alig várom, hogy képes legyek erre! Aztán már csak fel kell rá másznod, igaz? Mert a Világfa gyökere hatalmas lehet.

– Igen, ez a terv.

– Az Yggdrasiltól milyen távol esik Idun lakhelye?

Vállat vontam.

– Fogalmam sincs, még nem jártam arrafelé, rögtönöznöm kell majd. Nincs róla térkép. Biztosan azt hiszed, hogy valaki már fel-térképezte a síkokat, de neeem!

Granuaile összehúzta a szemöldökét.

– Tudod egyáltalán, hol találs meg Idunt?

– Nem – mondtam szomorú mosollyal.

– Akkor nem lesz egyszerű ellopni az almát Lakshának.

Hát igen, semmi jó nem várt rám, de az üzlet az üzlet: megígértem Lakshának, hogy ellopok neki egy aranyalmát Asgardból, cserébe azért a tizenkét bacchánsnőért, akiket Scottsdale-ben kinyírt nekem. Laksha Kulasekaran, az indiai boszorkány teljesítette a

megállapodás ráeső felét, most én következtem. Volt némi esélyem rá, hogy különösebb következmények nélkül megússzam a lopást, viszont a megállapodás felrúgása esetén százszázalékos megtorlásra számíthattam Laksha részéről.

– Biztos vagyok benne, hogy nagy kaland lesz! – mondtam Granuaile-nek.

Ahogy a mellékelt ábra mutatta, egy nagy mókuskaland. Eltátott szájjal néztem szembe a kegyetlen valósággal, amikor az óriási rágcáló fölém magasodott a Világfa törzsén, és egy régi reklámszlogen bukott ki ajkaim közül: – „Támad az árzabáló.” Komolyan bíztam benne, hogy ez a gyökér Ratatosk a másik gyökéren lesz, vagy téli álmot alszik, elvégre november huszonötödike volt, ami Amerikában a legrosszabb házban is a hálaadás ideje, de Ratatosk úgy nézett ki, mint aki már Rhode Island összes pulykáját felzabálta. Alaposan belakva arra készült talán, hogy eltegye magát tavaszig, de most, hogy észrevett, még ha nem is harapja le a fejemet a metszőfogai-val, egészen biztosan el fogja mondani valakinek, hogy Midgardból egy ember mászik felfelé a gyökéren, és egész Asgard tudomást fog szerezni az érkezésemről, vagyis a titkos akciónak, mint olyannak, lőttek.

Az Yggdrasil megmászása nem volt nehéz, egyszerűen hozzákötöttem a térdemet, a bakancsomat meg a kabátomat a törzséhez, és még energiát is szippanthattam belőle mászás közben a kezemen keresztül, hiszen a Világfa síkváltáskor a föld megfelelőjévé változott. Bár jó tempóban haladtam, és a leeséstől sem kellett tartanom, mozgékonyaságban és gyorsaságban sehol sem voltam Ratatoskhoz képest, akihez viszonyítva egy gleccser sebességével kúsztam előre és Asgard továbbra is kilométerekre volt tőlem.

Dühösen rám makogott, és amikor megcsapott a lehelete, égnek állt a hajam minden szála, és állott mogyorószag töltötte meg az orrcimpámat. Szagoltam már rosszabbat is életemben, de ez sem volt virágillatú. Szóval nem véletlenül nem gyártanak „Rohadt Nagy Mókus” fantázianeveű tisztálkodószereket.

Aktiváltam a nyakláncom tündérlátásnak nevezett bűbáját. Ezzel bepillantást nyerhettem a varázsspektrumba, ahol megnézhettem, hogyan kötődnek egymáshoz a dolgok. Ez saját kötéseim létrehozását is megkönnyítette, mert valós időben láttam a bűbájjal létrehozott csomókat.

Láttam, hogy Ratatosk nagyon erősen kötődik az Yggdrasilhoz. Mintha a fa egyik ága lett volna, a fa lényének kiterjesztése, amit tapasztalva nem lettem boldogabb. Ha a mókusnak ártok, ártok a fának is, és ezt nem akartam, de más lehetőséget – azon kívül, hogy cserkész becsületszavára megesketem, hogy senkinek sem árulja el, hogy éppen Idun aranyalmáit igyekszem ellopni – nem láttam.

A tudatát jelentő szálakra koncentráltam, és óvatosan a sajátomhoz kötöttem őket, hogy kommunikálhassak vele. Beszéltem valamicskét ónorvégül, amit egészen a tizenharmadik század végéig Európa-szerte ismertek, és lefogadtam, hogy Ratatosk is érti, hiszen az ónorvég agy szüleménye volt szerencsétlen.

Üdvözöllek, Ratatosk – küldtem egy üzenetet a kötésen keresztül. Amikor meghallotta a fejében a szavakat, megrándult az orra, aztán megpördült, és miután alaposan képen csapott a farkával, ugrott néhányat, majd visszafordult felém, és aggódva pislogott rám. Talán okosabb lett volna, ha a számát is mozgatom a szavakkal együtt.

„*A fagyos Hel lyukára, ki a fene vagy te?!*” – rángatta idegesen a bajszát. „*Mit keresel a Világfán?*”

Mivel a középső sík gyökerén másztam, három helyről jöhöttem. Nem voltam Jötunheim fagyóriása, és soha sem hitte volna el, hogy közönséges halandóként megmászom a fát, tehát hazudnom kellett és bíznom abban, hogy beveszi:

Követ vagyok, Nidavellirből érkeztem, a törpék birodalmából – magyaráztam. Nem hús-vér lény vagyok, inkább egy új konstrukció, ezért olyan lángvörös a hajam, és innen a dögletes bűz, amit árasztok. Fogalmam sem volt, milyen szagom lehet a számára, de mivel bőrbe voltam öltözve, és magamon viseltem a cserzés szagát, személyes védelmem érdekében legjobb volt szagomat és jómagamat moslékként

tálalni. Az északi törpék híresek voltak arról, hogy olyan varázslényeket hoznak létre, amik úgy sétafikálnak, mintha normális teremtmények lennének, pedig gyakran valami speciális képességgel rendelkeztek. Egyszer például az istenüknek, Freyrnek egy vaddisznót készítettek, ami nemcsak a vízben tudott járni, de a szeleket is meglovagolta, és a feje körül arany sörény lobogott, ami éjjel világított. Gullinburstinak nevezték el, ami annyit tesz, mint Aranysörte, szóval képzelhetitek.

A nevem Eldhár, Eikinskjaldi készített, aki Yngvi fia volt, aki pedig Fjalart tekintette apjának. A három manónevet egyenesen az Eddából bányásztam elő. Tolkien is innen merítette a koboldjai neveit, beleértve Gandalfot is, ezért nem láttam benne kivetnivalót, ha saját használatra én is ehhez folyamodom. A magamnak adott név, az Eldhár, azt jelentette, hogy „Lánghajú”. Mivel én is egy varázslénynek adtam ki magam, a Gullinburstihoz hasonló nevet kerestem. Valhallába igyekszem, hogy beszéljek Odinnal, Mindenek Atyjával, az Egyszemű Vándorral, a Szürke Rúnaveetővel, Sleipnir Lovasával, Gungnir Forgatójával. Nagy fontosságú ügyben járok, mely a nornák biztonságát is érinti.

„A nornákét?!” – Ratatosk annyira megijedt, hogy egy fél pillanatra megdermedt. „Az Urd-forrásnál élő Hármakét?”

Pontosan. Segítenél az utamon, hogy ezt az életbevágó küldetést minél gyorsabban teljesítsem? Így talán a Világfát sem érheti baj. A nornák feladat volt a Világfa öntözése, ami egyfajta folyamatos küzdelmet jelentett az öregséggel és a korhadással szemben.

„Örömmel elviszlek Asgardba!” – mondta Ratatosk. Újra megpördült, aztán hátratáncolt, és udvariasan leengedte a farát, majd félrehúzta bozontos farkát az útból. „Fel tudsz mászni a hátamra?”

Tovább tartott, mint gondoltam, de végül felmáztam a hátára, és szorosan a vörös bundájához kötöttem magam, majd jelentettem, hogy készen állok a vágására.

„Indulunk!” – kurjantotta el magát Ratatosk, majd kilőtt, és olyan vadul kezdett vágatni, hogy azt hittem, leszakad a lépem.

Mégsem panaszkodhattam. Ratatosk minden képzeletemet felül-
múlta: hiszen nemcsak hihetetlenül nagy és gyors volt, de annyira
hiszékeny is, hogy minden vadidegennek segített, aki ónorvégül
karattyolt neki. Talán mégsem kell megölnöm...

Második fejezet

A norvég kozmológia vizuális megjelenítése általában ezen az alapelven nyugszik: „Úgysem juthatsz el ide.” Ez egyfelől azért van, mert a világképük a szó szoros értelmében nem kifejezetten varázsalapú, másfelől pedig azért, mert teli van belső ellentmondásokkal. Tehát a hozzám hasonló síkvándorok nem tehetnek mást, mint jól megkötiözik magukat, és megpróbálnak a szeren maradni. Például némely források szerint a Hel Niflheimben van, a jég birodalmában, más források szerint a Helnek külön birodalma van Niflheimen kívül, szóval, ha be akarsz ugrani, akkor gyakorlatilag egyszerre két helyen kell lenned. Muspelheim, a tűz birodalma pedig nemes egyszerűséggel csak „délre” van, de senki sem tudja, hogyan lehet eljutni oda. Szerencsére nekem egyik helyen sem kellett tiszteletemet tennem, én csak Asgardba akartam eljutni, hogy ellopjak egy aranyalmát Iduntól Laksha számára, hogy a boszorkány ne szállja meg az agyamat, és kapcsolja le. (Bár nem tudhattam, hogy képes lenne-e rá. Bíztam benne, hogy az amuletem megvédene, de ez nem olyasmi, amire bátorítanád a másikat, hogy próbálja csak meg..)

Ratatosk jó irányba vitt, tehát biztos voltam benne, hogy – összerázott lép ide vagy oda – elérek Asgardba. Hogy mi lesz, ha odaérek, számomra is titok volt. A legrosszabb forgatókönyv az lett volna, ha érkezésemkor éppen tanácsülést tartanak az istenek az

Urd-forrásnál, a nornák közelében, és Ratatosk ezekkel a szavakkal dob le a hátáról: *„Helló mindenkinek! Elhoztam Eldhárt, aki rossz híreket hozott Nidavellirből!”* Ezután persze rövid úton a kezembe nyomták volna a fületem.

Tehát ezt nem ártott volna elkerülni.

Ratatosk, mennyi idő, amíg Asgardba érünk? – kérdeztem, miközben a vastag fán felfelé vágtatott. A gyökér sokkal, de sokkal vastagabb volt, mint egy mamutfenyő, és nem vörös, meg érdes, hanem sima és szürke.

„Kevesebb, mint egy óra.” – felelte Ratatosk.

Te jó ég, te aztán gyors vagy! Ha elmondom, hogy segítettél, Odin biztosan megdicséri fürgeséged. Az istenek, ugye, most nem üléseznek az Urd-forrásnál?

„Korán kelők, mostanra befejezték az ülést. Viszont a nornák ott lesznek. Tényleg, miért nem mondd el nekik is, milyen baj fenyeget?!” – fékezett le hirtelen Ratatosk a zavaró gondolattól vezérelve. Ha nem lettem volna a bundájához kötve, nagyot repülök, mielőtt engedelmeskedem a gravitáció hívó szavának. *„A nornáknak elvileg látniuk kellene a közeledő veszélyt... Nem értem, miért kellene bárkit figyelmeztetnünk.”*

A jelek szerint Ratatosk nem volt képes egyszerre futni és gondolkozni.

Ez a veszély Asgardon kívülről fenyeget – magyaráztam, aztán tovább kamuztam: *A rómaiak felől. A római sorsistennők, a párkák felől, akik Bacchust meg a követőit a nornákra uszították, hogy öljk meg őket, mert jól tudják, hogy a nornák nem veszik észre a közeledésüket.*

„Vagy úgy!” – szökkent előre Ratatosk, de néhány lépés után ismét megtorpant, mivel a motorikus funkcióit ismét lekapcsolta egy gondolat. *„Hogy lehet az, hogy a törpék királya tud róla, míg Odin nem?”*

A franc essen ebbe az inkvizítor vénájú mókusba!

A sötét manók királyától tudta meg. Az egész dolog az ő gonosz agyalmányuk. Ha gáz van, mindig fogd a sötét manókra!

„Vagy úúúgy!” – mondta Ratatosk nagy egyetértésben, és az volt az érzésem, hogy szerinte is csak a sötét manók képesek elhallgatni bármit Odin elől. „Mikorra várható Bacchus?”

A Törpék Királya szerint már úton van. Az idő kulcsfontosságú. Ezért hát szedd a lábad, Ratatosk!

„Rendben!” Azzal kételyek nélkül, újult erővel nekilódult, és gyorsabban rohant az Yggdrasil törzsén, mint valaha. „Bacchus erős istennek mondható?”

Úgy mondják, hogy még a hősök is tehenet kakálnak, ha meglátják. Az embereket megőrjíti. De nem tudhatom, milyen esélyekkel indulna a nornákkal szemben. A veszély a meglepetés erejében van. Ha a nornák nem tudják, hogy közeledik, készületlenül érheti őket a támadása. A legjobb védekezés az én figyelmeztetésem lesz számukra, és a te segítségoddal Asgard istenei felkészülhetnek, hogy megfelelően fogadják a beképzelt római bagázst.

„Remélem, én is a környéken leszek!” – ábrándozott Ratatosk. – „Régen volt már, hogy az istenek utoljára megszorongatták valaki mogyoróit.”

Eufemizmusa csak azért ijesztett meg, mert egy mókussal beszéltem. Mentális kötésünkön keresztül ellenőriztem a képeket és az érzelmeket, hogy megállapítsam, a kifejezést biztosan csak az ellenség legyőzésére használta-e, és nem többre.

Jóváhagytam a gondolatait, majd mély hallgatásba burkolóztam, amíg eltűnődtem hazugságom lehetséges következményein. A nornák az Yggdrasil tövénél várnak majd, amint felbukkanunk Asgarban. Biztos voltam benne, hogy nem tudnak az érkezésemről, és nem azért, mert más panteonhoz tartoztam, mint Bacchus, hanem mert az amuletem megvédett a megidézéstől. Viszont arról lehetett némi sejtésük, hogy Ratatosk egy ismeretlennel a hátán feljűk rohog. A legjobb esetben kíváncsiak lesznek, a legrosszabban paranoiások. Ha a második eset a nyerő, biztosan kifőznek valami nagyon kellemetlen dolgot. Lehet, hogy leküldenek valakit a törzsön, hogy nézze meg a potyautast. Amint ez a gondolat átfutott az agyamon, elővigyázatosságból álcáztam magamat, a ruhámat és a kardomat.

A norvég istenek nem fognak átlátni rajta, ha a mitikus történeteiknek hinni lehet. Az Eddában a legegyszerűbb álruhákat is beszopják, nem hogy egy varázsálcát!

Mivel továbbra is hosszú út állt előttünk, gondoltam, eljött az ideje egy kis adathalászatnak, ezért azt mondtam Ratatosknak, hogy készítőm, Eikinskjaldi csak nagyon hiányos információkkal rendelkezik Asgardot illetően, és hogy lenne-e kedves betölni az említett lyukakat. Mivel a mokus hajlandó volt rá, a régi mítoszokkal kapcsolatos kérdésekkel kezdtem bombázni. Loki továbbra is saját fia bensőségeivel van-e megkötözve? Igen. A Bifrost híd áll-e még, és Heimdall isten őrzi-e? Igen. A sas és a kélgyó kifogytak-e egymás sértegetéséből?

„Dehogy!” – kuncogott Ratatosk. „Akarod hallani a legutóbbit?”

Örömmel.

„Nidhogg szerint a sas csak egy hígat fosó tollporoló, aki még a saját nevét sem tudja.”

Ez tényleg jó – ismertem el. Rövid, de velős. *A sas válaszolt rá valamit?*

„Hogyné! Éppen az üzenetet akartam levinni, de a nornák azt mondták, nézzem már meg a másik gyökeret is, mert valami gyanús dolog közeledését észlelik. Hé! – fékezett le megint. „Ezek rólad beszéltek, mert te is elég gyanús vagy.”

Ezt nem először kapom meg – vallottam be.

„Ha tudják, hogy jössz, az csak jó” – döntött Ratatosk, és tovább rohant a fán. A gyanúm megerősítettett, a nornák tudnak rólam, és ez nagyon rosszul hangzott. „Na, mindegy! Szóval a sas azt felelte, hogy Nidhogg a nyelve bal hegyét dugja be a kloákájába, és ízlelje meg, mi a véleménye a nevekről. De ha jól emlékszem, háromszáz évvel ezelőtt is hasonlót riposztolt.”

Milyen furcsa kapcsolat! De ha már a furcsa kapcsolatoknál tartunk, hogyan mehetett hozzá Idun Bragihoz, a költők istenéhez? Nem a legkifinomultabb módja volt portyám valódi céljának felvezetésére, de úgy éreztem, Ratatosk nem igényel különösebb kifinomultságot.

A mókus lelassított, amíg átgondolta, de most nem állt meg.

„Azt hiszem azért, mert élvezik egymással a párzást” – aztán újra rákapcsolt.

Kétségtelenül ez is lényeges szempont – ismertem el. De elég kényelmetlen életük lehet. Hiszen Idun almái Asgard városától távol, vagyis Bragi isteni közönségétől messze nőnek, nem igaz?

Ratatosk élesen felmakogott, először a szívbjaj jött rám, de a kapcsolaton keresztül megállapítottam, hogy csak szórakoztatónak találja felvetésemet. Ez a hang a nevetése lehetett.

„Senki sem tudja, hol teremnek az almák. Ez szigorúan titkos. De tényleg távol laknak Asgardtól.”

Ah, akkor jól gondoltam. Hol laknak?

„Az Asgard-hegytől északra, Vanaheim és Alfheim határán, a kastélyuk a vanaheimi oldalon áll, a másik oldalon Freyr kastélya magasodik. Nem lehet eltéveszteni.”

Miért nem?

„Mert éjszaka a nagy Gullinbursti sörénye még az ólján át is megvilágítja az eget.”

Nekem azt mondták, Freyr kastélya Alfheimben található, de azt nem gondoltam, hogy rögtön a határ mellett. Szeretnék találkozni Gullinburstival, mert hozzám hasonló teremtmény, de az alkotóim csak azt mondták el, hogyan található Gadsheimbe. Talán az üzenet átadása után oda is ellátogatok. Hogyan juthatok Gadsheimből Freyr kastélyába?

„Észak felé kell tartanod” – mondta Ratatosk. Természetesen senkitől sem szerezhettem információkat Asgardról, de azzal, hogy a sagákból ismert híres kastélyok és helyek Gadsheimhez képest való elhelyezkedéséről érdeklődtem, lassan képet kaptam a síkról, és kezdtem eligazodni. Egy kis büntudatom támadt, amiért így kihasználtam a szőrös fickó hiszékenységét, de kegyetlenül elnyomtam magamban, és tovább faggatóztam. Az információk megnöveltek esélyemet, hogy következmények nélkül elmenekülhessek, és

Ratatosk teli volt szaftos pletykákkal az istenekről. Heimdal újabbban sok időt töltött Freyr kastélyában, Freyja macskája éppen most kölykezett le, de Odin kutyái felfaltak hármat közülük. És Odin nem akarta, hogy a jelenlétében bárki Baldr-t emlegesse.

„Ha már Odinnról beszélünk, Hugin és Munin ott körözködnek!”

Hol?

„Balra!”

És valóban, a valószerűtlenül kék égen két fekete folt csapkodott, Odin hollói lehettek. Odin azt látta, amit a hollók. Eltűnődtem azon, vajon megtévesztem-e őket az álcámmal, és nagyon reméltem, hogy igen.

Már látom őket.

„Odin számára van üzeneted, nem? Akkor miért nem mondd el nekik?”

Mert nem tudnék úgy beszélni velük, mint veled – feleltem, bár hozzájuk köthettem volna a tudatom, de nem akartam még közvetett módon sem Odin tudatához kapcsolódní.

„Nem?! Akkor mondd el nekem, és majd tolmácsolom nekik az üzenetet!”

A fekete foltok vészesen közeledtek, és nem bújhattam ki a dolog alól azzal, hogy azt mondom „Odinnak személyesen kell átadnom az üzenetet”, hiszen az a két holló alapjában véve maga volt Odin. Ők voltak a Gondolat és az Emlék. Itt volt az ideje egy újabb hazugságdömpingnek, és a sötét manók hibáztatásának.

Mondd nekik, hogy Bacchus közeledik, hogy megölje a nornákat. A Svar-tálfbheim-beli sötét manók a rómaiakkal szövöttek, hogy Bacchust Asgardba juttassák egy titkos alagúton keresztül, amit évszázadokon át ástak. A részletekről majd beszámolok Odinnak, ha a gladsbeimi tróntermébe értem.

„Rendben, átadom az üzenetet.”

Hirtelen megálltunk, hogy Ratatosk jobban tudjon összpontosítani a hollókkal való beszélgetésre. Nem tudom, hogyan csinálta,

mert hangot nem adott ki. Néhány másodperc múlva a hollók megfordultak, és visszarepültek oda, ahonnan jöttek.

„*Odin dühös*” – közölte Ratatosk, aztán tovább sprintelt a fán. „*De vár téged Gladsheimben.*”

Köszönöm. Jobban jártam velem, ha Odin Gladsheimben tartózkodott, és nem a másik rezidenciájában, Valaskjálfban, mert ott volt egy ezüst trónja, és a legendák szerint abból mindent látott – talán még az álcázott druidákat is.

„*Már nem sokáig megyünk*” – tette hozzá Ratatosk. „*Hamarosan elérkezünk az Yggdrasil középpontjához, és kibukkanunk Asgardban.*”

Előre néztem, de semmire sem tudtam fókuszálni a mókus-turbulenciától. Csak annyit láttam, hogy eltűnt fölülünk az ég. Lassan elmerültünk egy hatalmas... földdarab árnyékában. Ez volt Asgard mezeje.

A zsiros, barna földet sziklák támasztották, és a száraz szélben gyökerek ostorai lengedeztek. Olyan gondozatlanul és vadul burjánzottak, mint öregember fülében a szőr.

Mivel a fa és a föld között nem láttam ajtót, gondoltam, a mókus átmegy majd faltörő kosba. Hacsak nem nyomakodik át valami szuper vagány optikai illúzió, amilyen például Bruce Wayne barlangja előtt található. De Ratatosk inkább bebújt a világfa törzsén lévő egyik lyukba, amit addig nem lehetett látni, és egy rövid ideig – egy fél lélegzetvétel erejéig – vízszintesen haladtunk egy vajatban a felettünk ásító fatorok alján lévő mélyedésben. Falai simák voltak, az alját mogyoróhéj és levedlett szőröcsomók borították. A másik lyukon át falevelekből rakott, hevenyészett fészket és felhalmozott mogyorókészletet pillantottam meg a homályban, gondoltam, ezen a helyen alussza át Ratatosk a telet. A belső fal, vagyis a fa kérgének belső fele göcsörtös volt és lyukacsos, tehát ideális a mászásra, ezért Ratatosk – velem együtt – megpördült, hogy felkússzon rajta. Aztán a pokoli sötétség dunnájába fúrtuk magunkat, amelynek mélységét csak a fütyülő és hajamat borzoló szélből ítéltettem meg.

Meddig megyünk sötétben? – kérdeztem Ratatoskot.

„Egy másodperc múlva meglátod a fényt” – hangzott a felelet. „Az lesz a lyuk, ami a gyökérből Idavoll síkja fölött nyílik.”

Milyen magasan a síktól?

„Csak egy mókusnyira.”

Most a saját hosszodról beszélsz, ugye?

„Persze. Ha a lyuk a talaj magasságában lenne, eltömitené a föld.”

Most már látom a fényt. Nagyszerű. Minden kétséget kizáróan te vagy a világ legklasszabb mókusa.

„Köszönöm!” – mondta Ratatosk egyszerre büszkén és pironkodva. Néhány pillanatig mosolyognom kellett ezen a kedves fickón, aztán összehúztam a szemem az éles fényben. Minden ugrással közelebb kerültünk a nornák jelentette elkerülhetetlen problémához. Ebből már nem ügyeskedhettem ki magam, ugyanis Ratatosk bármit tett, a nornák előre látták. Attól féltem, hogy ha valóban osztják a paranoiámat, és alig várják, hogy rám támadjanak – a láthatatlan és ismeretlen veszélyre Ratatosk hátán –, akkor nem fogják érdekelni őket a járulékos károk, ártani fognak barátoknak, ellenségnek egyaránt. Nem akartam, hogy Ratatosknak baja essék, de megállítani sem akartam, mert a nornák biztosan felkészültek erre az esetre is. Úgy állt a helyzet, hogy egyenesen a nornák karjaiba rohantunk, a mókus hátán ülve simán eltalálhattak engem, aki eleven céltáblát nyújtottam nekik, és maradványaimat szétmázolhatták a fán.

Ratatosk kibukkant a járatból, és elindult lefelé a kergén. Amikor a föld már csak három méterre lehetett tőlünk, kibontottam a bundáján alkalmazott kötést, és leszaltóztam róla. Esés közben rekedt káromkodás riasztott meg, és egy villanást láttam. Hallottam – és éreztem is – Ratatosk visítását, térdembe és bokámba fájdalom nyilallt, ahogy becsapódtam a földbe. Pörögve jobbra vetődtem, mert arra számítottam, hogy a fáról lezuhanó mókus maga alá temet. De nem így történt. A visítása hirtelen abbamaradt, a tudatunk közti kapcsolat megszakadt. Amikor felnéztem, hulló hamut és záporozó csontszilánkokat láttam azon a helyen, ahol az előbb még Ratatosk mászott a világfán.

Leesett az állam, és azt hiszem, fel is nyögtem. A nornák megsemmisítették miattam. Egy lényt, akit évezredek óta ismernek. Olyan volt, mintha a Mikulás lelőtte volna Rudolfot...

Egyértelmű volt, hogy a nornák számára akkora fenyegetést jelentek, hogy még egy ilyen durva támadást is szükségesnek láttak. Nagy nehezen elfordítottam tekintetem az elém táruló horrorról, és félve a nornákra sandítottam, miközben maximalizáltam az álcám hatékonyságát.

Nem láttak meg. Világító, sárga szemüket, aminek gödréből füst bodorodott elő, továbbra is Ratatosk örvénylő maradványaira szegeztek. Görbe hátú banyák voltak, karmos ujjakkal, és olyan ronda arckifejezéssel, amire az anyák azt szokták mondani, ha a gyermekük hasonlót vág, hogy ne csinálják, mert úgy maradnak. Szürke rongyaik passzoltak zsíros és szürke hajukhoz. Óvatosan a fához araszoltak, hogy megnézzék, elmúlt-e a megjósolt veszély.

De nem múlt el.

Ennek gyorsan hangot is adtak. Az egyikük oldalra billentette a fejét inas nyakán, és így szólt:

– Még mindig itt van. A veszély nem múlt el.

Milyen veszélyről beszélnek? Nem azért jöttem, hogy megöljem őket, csak egy ritka termékből szerettem volna elvinni egy „prototípust”. Ratatosk megöléséért minimum egy seggberúgást érdemeltek volna, és égett is a lábam, hogy megtegyem, de nem láttam, mi jó származhatna abból, ha leállok harcolni velük, amikor egy óriásrágcsálót is képesek voltak porítani. Ezért jobbra fordultam, és már majdnem futni kezdtem, amikor megéreztek a mozgásomat, és felém kapták a fejüket. Egyenesen rám bámultak, záptojássárga, undok tekintettel.

– Ott van! – kiáltotta a középső, és rám mutatott. Aztán kórusban vonyítani kezdtek egy ősi nyelven, felém nyújtották kezüket, és koszos körmeik alól bűzös gázt eresztettek a levegőbe.

Nem tudom, mit akartak velem, de legnagyobb valószínűséggel a haláloamat. Talán konfettit akartak felém szórni, de annyira öregek

és meszesek voltak, hogy rossz gombot nyomtak meg, bár viselkedésükben nem volt semmi kedvesség vagy melegség. Inkább az ellentétéről beszélhettünk, a hidegvas amulettem felizzott a nyakamban, jelezve, hogy tényleg meg akarnak ölni. A beleim hirtelen megrándultak, és egy oltári nagyot reccsentettem.

Normális esetben nevetek az ilyesmin, hiszen egy feszült helyzetet mi sem oldhat fel sikeresebben egy fingásnál. De ez most nem az emésztési folyamatok természetes velejárója volt, ez egy halálosan komoly fingás volt. Arra utalt, hogy a nornák varázslatának egy aprócska része átjutott az amulettemen – talán csak a gáz egyetlen részecskéje –, és ez fölöttébb aggasztott.

– Még mindig él! – bosszankodott a jobb oldalon álló, és ezzel eloszlattott minden kételyt a szándékukat illetően. Megpróbálhattam volna elfutni, de hiába lógok meg, riasztanak egész Asgardot, és mindenki engem keresne. Annak meg nem lenne jó vége. Stratégiailag és logikailag az lett volna a legszerencsésebb, ha kiiktatom őket, és az önvédelemi ösztönöm is ezt diktálta. Ha ilyen döntés születik egy krízishelyzetben, akkor nincs olyan, hogy józan, nyugodt problémamegoldás. Csak tettek vannak, amiket az agy ösztönös részei diktálnak.

A nornák csontos testükön természetes alapanyagokból szőtt ruhát viseltek, amit könnyen manipulálhattam. Amikor a zsebükbe nyúltak egy újabb adag porért, és az előbbinél is halálosabb rontást kezdtek kántálni, elmormoltam egy kötést a lapockáik fölötti ruhaszövetre. Amikor aktiváltam, a ruháik egymáshoz rántották őket a hátuknál fogva, így a három norna sziszegő háromszöget alkotott. A varázslatukat megakasztottam, amit vonyítva és fogcsikorgatva fogadtak. Szünetet tartottam. Majdnem otthagytam őket összekötve és lefegyverezve. De hirtelen elhallgattak, forogni kezdtek, és halk, de annál gyilkosabb kántálásba kezdtek. Sorjában mind felém fordították a fejüket, kihúztak egy-egy szálát a ruhájukból, majd átadták a tőlük balra álló nővérüknek. Elkezdték összefonni a szálakat, forgás közben tovább húzkodták a ruhájukat, és

a kántálást sem hagyták abba. Szuperijesztő volt, és tudtam, hogy akármiben mesterkednek, nem engedhetem, hogy befejezzék, mert az egyidejűleg az én életem befejezését is jelentené. Előrántottam Moralltachot, és rájuk támadtam, az sem érdekelt, ha meghallanak. Sárga szemük elkerekedett, amikor felneszeltek közeledésemre, de nem hagyták abba a kántálást, ezért én sem állhattam meg. Egyetlen, széles csapással lekaszáltam mindhármuk fejét. Szürke, bolyhos pamutgombolyagként elrepültek, és a nornák megszabadultak a sors láncaitól. Jómagam pedig fejest ugrottam a balsors galaktikus méretű kádjába.

– A rohadt életbe! – kiáltottam, mert hihetetlenül idegesített, hogy ilyen rosszul sült el a dolog. Feloldottam a kötést, mire a testek összerogytak. Annyira nyomasztott, amit tettem, hogy magam is lerogytam melléjük.

Ha almát lopsz, észrevétlenül elhúzhatsz. Ahogy terveztem. De ha a sors megtestesítőit lemészárolod, akkor Hans Gruber mondata válik érvényessé a *Drágán add az életed*ből: „megtalálnak.”

Elkezdtem ízlelgetni az ötletet, hogy lefújom az akciót. Kellemes, könnyed íze volt a gondolatnak, megbolondítva a meglepetés aromájával. Kipróbálhatnám például, hogy milyen munkanélkülinek lenni Grönlandon. Ott talán eltűnhetnék a radarról, és Laksha nem találna meg, ebben biztos voltam.

De mégis volt az egésznek valami keserű utóíze: tudniillik, hogy a norvég istenek úgylis megtalálnának, és Oberon nem lenne boldog.

Persze, lett volna rá időm, hogy valami jobbat kiötöljek, hiszen az aranyalmát újévre kellett leszállítanom – vagyis Laksha addig nem fog keresni, és ezalatt megtervezhettem volna a teljes eltűnésemet.

Csak az volt a probléma, hogy ettől kezdve már nemcsak Laksha, hanem a norvég istenek elől is menekülnöm kell majd. Akár tetszett, akár nem, az önvédelemből elkövetett gyilkossággal az egész norvég panteont az ellenségemmé tettem.

Mielőtt Moralltachot visszadugtam volna a hüvelyébe, megtöröltem pengéjét a nornák ruhájában, aztán az ujjaimat az avaron át Asgard meglepően puha földjébe fúrtam, ami az Yggdrasil közelében hasonlított a láphoz. A nornák teste gusztustalanul elfekedett. Megszólítottam a földet a tetoválásaimon keresztül. Felismert, bár éreztem, hogy erőlködik, és olyan távolinak tűnt, mintha gézrétegen kellene áthatolnia. A föld engedelmesen megnyílt, a nornák lesüllyedtek tőzegrírjukba, majd ugyanilyen engedelmesen összezárult fölöttük, és nem maradt nyom, ami a történekről árulkodhatott volna. Miután ezzel megvoltam, átvizsgáltam a fa környékét, és megtaláltam a világ legkedvesebb mókusának, Ratatosknak apró maradványait. Örültem, hogy legalább egy olyan pillanatban távozott az élők sorából, amikor büszke volt magára. A csontdarabokat óvatosan az övemem lévő erszénybe tettem, azt terveztem, később mondok pár szót érte.

A nornákat a holnap reggeli tanácsülésen fogják először hiányolni, addig ellophatom az aranyalmát, és elhúzhatom a csíkot. Nem időzhettem tovább, vettem egy utolsó pillantást az Yggdrasil fölém tornyosuló törzsére, és emlékezetembe véstem a menekülési útvonalat. A fa méretei minden képzeletet felülmúltak. A törzse mindkét irányban kilométerekre terjedt ki, az embernek az volt az érzése, hogy egy hatalmas fallal áll szemközt, nem egy hengerrel. Feltételezésem szerint egy másik lyuknak is lennie kellett a törzsen, amit Ratatosk a Niflheimbe futó gyökerek eléréséhez használt. Az óramutatóval megegyező irányba kocogva hamarosan meg is találtam a lyukat, ami nagyobbnak tűnt és lestrapáltabbnak, mint a másik. Miután megnyugodtam, hogy nem fogom összekeverni a két lyukat, és nem fogom a rossz utat választani hazafelé, elindultam a Ratatosk által javasolt irányba – nem is annyira Gladsheim, inkább egyenesen Idun palotája felé. Nyugatnak futottam, némileg déli irányba, az Asgard-hegység legészakibb szirtjei felé. Ha napszállta után érkezem, ami nagyon valószínűnek látszott, Gullinbursti sörénye úgy fog világítani nekem, mint egy partot

jelző világítótorony. Minden egyes lépésnél energiát szippantottam a földből, hogy fáradhatatlan és friss maradjak. Mert lehet, hogy mire odaérek, Odin tájékozni fog a dühtől – a többi istennel együtt – a svartáfheimi árulás híre és a római istenek állítólagos inváziója miatt. Alaposan szétrúgtam a norvég panteon hangyabolyát, az istenek hamarosan elősereglenek, hogy valakit seggbe csíphessenek.